

R.V. 't Oostzanerveld

Het was een heldere na-lenteavond rond negen uur.

Hij stond in de losgooibak en liet zijn paardje snoepen van de hapjes, die hij nog net kon bereiken onder de schrikdraad door.

Heel in de verte gilden af en toe wat kinderen hun blijheid uit.

Voor de rest stilte! Geen beangstigende, doodse stilte want zo nu en dan klapte een karper wellustig met de staart op het water, liet een kraai zijn/haar schorre gekras horen of klonk van ergens de prachtige riedel van een merel. Kortom, een heerlijke, rustgevende stilte.

Twee (w)eilanden verderop, bij een enorm stallencomplex, stonden wat friezen te luieren bij een hek. Bespraken zij de gebeurtenissen van de dag?.

Recht vóór, op een weiland naast de andere friezen, apart en goed afgescheiden van de anderen, stond een eenzame fries, waarschijnlijk een hengst, waardig en beheerst, in de verte te staren.

Links leidde een pad van enkele honderden meters vanaf de stallen regelrecht naar een grote houten, minstens twaalf meter lange, houten brug, met hek, waar achter een twaalfstal andere friezen vredig aan het grazen waren.

Alles straalde rust uit. Idyllisch? Heus wel. Tóch niets bijzonders. Zulke tafereeltjes zijn er ontelbare.

Tot plots, zonder aanwijsbare oorzaak of reden, de solitair-fries het op de heupen kreeg. Hij begon zich nerveus te gedragen. Je zag hem opzwellen. Hij maakte zich groot. De nek zwol op, de voorbenen hieven zich steeds hoger. Onrustig, met driftige passen begon hij te draven, alle kanten op, plotseling van richting veranderend, noodstops uitvoerend, briezende geluiden producerend, om onverwachts over te gaan in galop. Nu en dan zette hij de achterhand diep onder het lichaam en dan vloog hij in vliegende galop over het gras, soms wegslippend, wonder boven wonder er in slagend niet volledig onderuit te gaan. Heel af en toe en prachtige sliding stop ! De kijker hield zijn hart vast. Het paard kende gelukkig feilloos elke vierkante centimeter van zijn domein. Hij vloog niet tegen de hekken op, hij belandde niet met een prachtige boog in het water!

De friezen aan het hek waren die strapatsen waarschijnlijk gewend. Zij gunden hem geen blik waardig!

Zij hadden echter ook absoluut geen belangstelling voor het malse groene gras. Was hun gesprekstof zo interessant?

Geduldig, misschien wel berustend, wachtten zij op de dingen die komen gingen.

Nadat de hengst zich een wijle zo had uitgesloofd en de andere paarden geduldig hun lot hadden afgewacht, gebeurde datgene, waar zij op hadden gewacht, ieder op zijn/haar eigen wijze.

Iemand liep op het hek af waarachter de rustige paarden zich geschaard hadden, het werd geopend en waardig, zoals het echte friese dames betaamt, wandelden zij richting stallen.

Nadat dat volk was opgeruimd, liep er iemand naar de wei met de hengst, hij werd aangeliend en als een mak lammetje liet hij zich wegvoeren naar zijn optrekje.

Als laatste liep er iemand naar en over de houten brug naar het weiland, dat het twaalfstal paarden huisvesting bood, hun hek werd geopend en met donderend geraas draafden en daverden 48 hoeven over die houten brug. Horen en zien verging je!

Een machtig, dreunend geroffel vervulde de lucht. Een overweldigend gezicht! Met opgeheven hoofden en hoogheffende voorbenen vlogen zij over de brug en in rendraf richting stallen. En als klap op de vuurpijl volgde een kleine 25 meter achter hen, alsof het stel hem/haar toebehoorde, nog één FRIES!

Wat een SHOW-OFF!!!! In vliegende galop vloog hij/zij achter het stelletje aan, haalde ze vlak voor de gebouwen in, maakte een prachtige overgang van rengalop naar draf naar stap en liep toen rustig achter hen aan naar hun verblijven.

REV 2n 't Oostzanerzveld

Wat een uitslover!! Het was een film waard.

De toeschouwer kon slechts in verbazing en bewondering staren naar wat er zich voor hem afspeelde en zich gelukkig prijzen, dat hij dat had mogen aanschouwen, meemaken en zich er één mee had kunnen/ mogen voelen! Een diepe zucht ontsnapte hem. Eén, die noodzakelijk was na de ingehouden adem, waarmee genoten was. En even later ging alles weer zijn rustige gangetje, alsof er absoluut niets was gebeurd. Dat zijn de ogenblikken waarop je je afvraagt of je het geheel gedroomd hebt. Je hoeft jezelf heus niet in de armen te knijpen om na te gaan of je slaapt of niet. Je bent een zalige ervaring rijker. Je hoort weer de stapjes van je paard, het kwinkeleren van de vogels en de plicht van elke dag roept jou.

De herinnering kan niemand je ontnemen. Die paar momenten van pure euforie ! En je hebt weer met volle teugen van het leven genoten.

Je voelt je RIJK en BEGENADIGD!!!!!!!!!!!!

Hans Rosheuvel